

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 861/20
7.2.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Татјане Лемајић и Станиславе Митровић, чланова већа, у парници тужиоца "Еurobank" а.д. Београд, са седиштем у Београду, Вука Караџића бр. 10, чији је пуномоћник Александар Ђорђевић, адвокат из Београда, ул. Кумодрашка бр. 103/2, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Марко Ђукановић, адвокат из Београда, ул. Молерова бр. 78, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 2666/19 од 16.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 7.2.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Другог основног суда у Београду П 2666/19 од 16.10.2019. године у ставу првом и трећем изреке, а жалба туженог АА из ... **ОДБИЈА** као неоснована.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом у ставу првом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца па је обавезан тужени да му исплати износ од 2.879.550,13 динара са законском затезном каматом почев од 14.02.2015. године па до исплате. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од још 9.186,00 динара, преко досуђеног износа од 2.879.550,13 динара, а до тражених 2.888.736,13 динара са законском затезном каматом од 14.02.2015. године до исплате, као неоснован. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 289.019,00

динара.

Против наведене пресуде тужени је благовремено изјавио жалбу побијајући је у ставу првом и трећем изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је благовремено доставио одговор на жалбу туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11, 55/14, 78/18 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Супротно жалбеним наводима туженог побијана пресуда садржи разлоге о битним чињеницама који су јасни и сагласни изведеним доказима и закључак првостепеног суда којим је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца довољно је јасно и аргументовано образложен из чега следи да побијана пресуда није захваћена битном повредом одредаба поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП, те се правилност примене материјалног права на утврђено чињенично стање са сигурношћу може испитати.

Према чињеничном утврђењу првостепеног суда следи да је правни претходник тужиоца “Eurobank EFG štedionica” а.д. Београд са “...” д.о.о ... као корисником кредита, закључио дана 02.02.2007. године уговор о пословном револвинг оквирном кредиту плус бр. ... којим је “...” д.о.о ... одобрен кредит у износу од 25.000 евра за обртна средства, на рок од 120 месеци, те је посебним уговором о јемству уговорено да ће за обавезе корисника кредита гарантовати и тужени АА као јемац-платац. Уговором о јемству од 02.02.2007. године који је закључен између тужиоца као банке и туженог као јемца, тужени као јемац-платац, изјавио је да у потпуности је упознат са својим правима и обавезама и да преузима самосталну и неопозиву обавезу да без приговора, буде одговоран према банци за обавезе главног дужника “...” д.о.о ..., те да банка није дужна да се са захтевом за испуњење претходно обрати главном дужнику. Сходно уговору о јемству предата је бланко меница ... са овлашћењем за попуњавање исте, која је потом од стране тужиоца попуњена на износ од 3.359.147,87 динара, са датумом доспећа 13.02.2015. године. У парничном поступку који је покренуо тужилац “Eurobank” а.д. против главног дужника “...” д.о.о ..., везано за дуг по уговору о револвинг кредиту, Привредни суд у Београду у предмету П бр. 2245/15 донео је пресуду 21.04.2016. године која је постала правноснажна 15.06.2017. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан је тужени да исплати банци износ од 2.919.236,13 динара са законском затезном каматом почев од 13.02.2015. године до исплате, док је у преосталом делу тужбени захтев за износ од још 439.911,74 динара одбијен као неоснован. Тужени је дана 10.10.2015. године тужиоцу уплатио износ од 35.500,00 динара на име јемства док је по налогу за уплату од 03.04.2018. године уплатио износ од 9.186,00 динара на име рате кредита. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђена је висина главног дуга и камате по оквирном револвинг кредиту на дан 31.12.2017. године као дана вештачења,

да главница износи 25.000 евра, односно 2.961.817,50 динара по средњем курсу НБС на дан 31.12.2017. године, да редовна камата износи 267.144,09 динара, затезна камата до 07.02.2015. године износи 17.488,94 динара, а затезна камата од 07.02.2015. до 31.12.2017. године износи 749.768,58 динара. Стање дуга на дан 31.12.2017. године износи укупно 3.996.219,11 динара, те са умањењем дуга за извршену уплату од 35.500,00 динара од стране туженог дуг износи 3.960.719,11 динара, а уколико се узме у обзир и уплата од 9.186,00 динара од 03.04.2018. године дуг износи 3.951.533,11 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредби члана 997 став 1, 1001 став 1, 1002 став 1, 1004 став 3 Закона о облигационим односима првостепени суд је делимично усвојио тужбени захтев тужиоца. Наиме, јемчева обавеза не може бити већа од обавезе главног дужника, а ако је уговорено да буде већа она се своди на меру дужникове обавезе. Како се сходно уговору о јемству од 02.02.2007. године тужени обавезао као јемац-платац он одговара повериоцу као главни дужник за целу обавезу, али само до њене висине не и преко износа главне обавезе. Тужилца као поверилац може захтевати њено испуњење од јемца али само до висине обавезе главног дужника. Имајући у виду правноснажну пресуду Привредног суда у Београду којом је обавезан тужени "...” д.о.о као корисник кредита да на име дуга по предметном уговору исплати банци износ од 2.919.236,13 динара са законском затезном каматом почев од 13.02.2015. године па до исплате, само до тог износа и јемац овде тужени може да јемчи. Како корисник кредита главни дужник "...” до дана закључења главне расправе није измирио обавезе по основу уговора о кредиту, нити су приложени докази о испуњености обавезе нити да је те обавезе испунио тужени као јемац-платац, то је тужени обавезан на исплату новчаног износа од укупно 2.879.550,13 динара, имајући у виду да је тужени извршио уплату износа од 35.500,00 динара дана 10.10.2015. године и износа од 9.186,00 динара дана 03.04.2018. године. Одлука о законској затезној камати на досуђени износ главног дуга донета је применом одредбе члана 277 Закона о облигационим односима.

Апелациони суд налази да је све важне чињенице за доношење одлуке о основаности тужбеног захтева, првостепени суд утврдио потпуно и поуздано на основу доказа које је ценио правилном применом одредбе члана 8 Закона о парничном поступку. Жалбом туженог чињенично стање није доведено у сумњу нити су у истој истицане нове чињенице, нити предлагани нови докази у смислу члана 372 Закона о парничном поступку и на потпуно и правилно утврђено чињенично стање које је релевантно за одлучивање о тужбеном захтеву, првостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио о основаности тужбеног захтева и за своју одлуку дао је јасне, довољне и правилне разлоге, које у свему прихвата и другостепени суд.

Неосновано тужени у жалби указује да првостепени суд није у потпуности поступио по претходном налогу из одлуке Апелационог суда, будући да није затражио извештај од поште да ли је извршена уплата износа од 9.186,00 динара, нити је затражио оригинал налога за уплату од туженог, ово нарочито у ситуацији када је првостепени суд овај новчани износ узео у обзир као уплаћен од стране туженог и за толико је умањен износ главног дуга за разлику од претходне првостепене одлуке када

ова уплата није узета у обзир.

Такође тужени неосновано у жалби истиче да првостепени суд није одлучио о решењу о извршењу истог суда Ив. бр. 607/15 од 24.03.2015. године будући да је у претходној одлуци првостепеног суда П бр. 4823/16 од 26.10.2018. године управо у ставу првом наведено да се укида решење о извршењу Другог основног суда у Београду Ив. бр. 607/15 од 24.03.2015. године у обавезујућем делу и у том делу је одлука била нежалбена.

Приликом одлучивања о законитости и правилности побијане пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе туженог али их посебно не образлаже, сагласно одредби члана 396 став 1 и 2 Закона о парничном поступку, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој парници.

Потврђено је и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке, будући да је донето правилном применом материјалног права из одредби члана 153, 154 и 163 ЗПП и тужиоцу су који је у овом спору успео, а био заступан од стране пуномоћника из реда адвоката признати само нужни и неопходни трошкови за вођење ове парнице применом АТ и ТТ у време доношења првостепене одлуке.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен као неоснован, будући да сачињавање одговора на жалбу није нужна процесна радња, те донета одлука као у ставу другом изреке применом одредбе члана 165 ЗПП.

**Председник већа-судија
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић